

Maarit ja Sami - taas

Nyt tulee tautologiaa. Kirjoitin parisen vuotta sitten ylistävän jutun Maaritista ja Samista, suomalaisista kevyen musiikin järkäleistä. Järkäleitä he eivät ole suinkaan olemukseltaan, päinvastoin, mutta teoiltaan sitäkin enemmän. Nyt tämä pariskunta mainioine orkestereineen oli löytänyt tiensä Salon Kivaan.

Me vähän pidempään elämää nähneet muistamme 70-luvun lopulta salaperäisen kappaleen, joka alkoi

Sun jäätelösuukkos, se kasteli mua.
Mua järkytti kieles, en vielä tuntenut sua.

Kappale soi jukebokseissa ja yhä useammin myös radiossa. Sen on säveltänyt Maartin mies, nuori pojankloppi, kitaristi Sami Hurmerinta. Siinä ei ole mitään kummaa! Mutta sanoittaja on Mikko Alatalo, ja siinä sitä on kummaa kyllikseen.

Silloin aurinko nauroi kai rakastuville.
Toinen rähjäinen ressu, toinen vähän kai dille.

Mikko Alataloa on joskus tituleerattu Suomen kansan syvien rivien tulkiksi. Kuikka ja Tervo tokaisivat siihen Julkkiskirjassaan, että Suomen kansaa ei ole koskaan niin pahasti loukattu.

Ja Alatalo jatkaa

Olit verta ja lihaa, olit ihminen
Hehkuit rakkautta, vihaa, poika tunteellinen

Maarit lauloi jo tuolloin kummallisen teennäisesti artikuloiden. Mutta juuri siinä on kai osa suosion salaisuudesta. Hyvän taiteilijan eräs tunnusmerkki kun on, että hänet tunnistaa aina heti ensi säkeistä. Sama tyyli puree vielä kolmisenkymmentä vuotta myöhemminkin.

Muistan jäätelökesää,
kun ne lakaisee puistoo.
Uimaaltaat tyhjennetään,
jädee nuolen kuin muistoo.

Maarit ja Sami kiertävät mainion orkesterinsa kera Suomea 35-vuotisjuhlatunnelmissa. Kuusimiehisessä bändissä soitetaan niin koskettimia kuin torviakin rumpuja ja bassoa unohtamatta. Basson virkaa hoitaa vaan jumputtava sähkökitara. Soundia hallitsee kitaristi Sami. Ja näppäileepä itse leidikin aika mallikkaasti.

Sami Hurmerinta pystyy soittamaan yllättävän erityyppistä kitaramusiikkia. Minua kiehtoo erityisesti hänen klassisen kitaran sormeilunsa. Hän soittaa sitä kynsillä neljin sormin kuten kuuluukin, mutta tuon tuosta peukalon ja etusormen väliin ilmestyy plektra tyhjästä kuin taikurilla.

Salon kulttuurikeskus Kiva on pienehkö ja sievähäkö sali. Penkit ovat mitä mukavimmat. Sisätila kohoaa myös melko korkealle, ja takana on vielä parvi. Vähän funkis-tyylinen sali on entinen elokuvateatteri. Akustiikka pelaa.

Kivan tuolit ovat selvästi numeroidut, mutta numeroituja lippuja ei jostain syystä myydä. Miksiköhän? Siksikö, että porukka saadaan ajoissa paikalle jonottamaan ja särpimään baarin antimia? Valveutuneet ja ajoissa lippunsa ostavat asianharrastajat pitäisi kyllä palkita haluamallaan paikoilla.

Muistan jäätelökesää,
sinä mulle jäit mieleen.

pajen